

de 30,5 milions de pessetes, quantitat que si es té en compte el cost del gerent i el que tindran el secretari, l'interventor i el dipositar del Consell (que una resolució de la Direcció General de la Funció Pública, de 22 de febrer de 1988, classifica de 1a. i 2a. categoria) és totalment insuficient.

La idea que la comarcalització faria possible un ràpid desenvolupament harmònic del país és lluny de la realitat. La frase que en aquest país «no es pot fer tot en un dia» s'ha difós per totes les contrades, no sé si en plena correspondència amb el model de Hägerstrand, però sí per demostrar que és difícil construir una nova organització administrativa en conflicte amb d'altres administracions i sense els recursos necessaris. Des de les més altes instàncies del país s'apel·la a un fort voluntarisme perquè els consells comarcals no deixin de fer coses, i es diu que una nova organització territorial no és cosa de «bufar i fer ampolles», però per bufar i fer ampolles cal molta bufera, un forn, la canya, tenalles i les primeres matèries (silicats, sosa, plom, etc.). Cal esperar que els consells comptaran amb nous recursos econòmics i que el programa d'actuació facilitarà la realització d'obres supramunicipals finançades pels mateixos ajuntaments.

L'organització territorial de Catalunya està ara a l'espera que s'efectuï la divisió del territori en regions o vegueries i que es dotin de contingut, ja que segons la Llei 5/1987 de Règim provisional de les competències de les diputacions provincials, el Govern de la Generalitat tenia dos mesos, després del 8 d'abril de l'any passat, per iniciar la ràpida desconcentració i descentralització dels serveis de la Generalitat en regions.

De moment, les diputacions continuen existint i realitzen serveis que per raons històriques o polítiques passen àmpliament les competències fixades per la Llei de Bases de Règim Local (1985). Recordem aquí que l'any 1980 Convergència i Unió i el PSC-PSOE van aconseguir aprovar en el Parlament de Catalunya una llei de *transferència urgent i plena de les diputacions a la Generalitat* que va ser rebutjada pel Tribunal Constitucional, tot i que va reconèixer que determinats serveis podien ser transferits al Govern autonòmic; i recordem, també, que les competències de les diputacions coincideixen notablement amb les de les comarques; raó per la qual la llei del règim provisional de competències de les diputacions, de 4 d'abril del 1987, estableix la formació d'una Comissió Mixta Diputacions-Generalitat per traspasar els serveis i recursos de les primeres a l'Administració autonòmica, traspassos que en la realitat són molt més complexos que sobre el paper, especialment a la província de Barcelona.

Fa gairebé deu anys que la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya, en dictaminar sobre el Projecte d'Estatut d'Autonomia de Catalunya, s'atrevia a avisar que si en el futur coexistien en el país diferents administracions es podria originar una font de conflictes i una complexitat administrativa tal que faria perillar la necessària simplificació i eficàcia de l'Administració. En aquests moments la coexistència d'una Administració local amb municipis, mancomunitats, comarques i diputacions, a més de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració perifèrica de l'Estat, fa especialment complicada la xarxa de relacions entre els administradors mateixos i entre aquests i els administrats. Una situació que esperem que sigui modificada en benefici del país i dels seus pobladors.